

Sygn. akt II KK 88/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **P.Ł.**

skazanego za przestępstwo z art. 219 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 października 2019 r.

kasacji Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na niekorzyść
oskarżonego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w
Ł. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. , wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV K (...) uznał P.Ł. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, polegającego na tym,

że w okresie od 15 stycznia 2015 r. do 28 lutego 2015 r. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą „Kancelaria Doradztwa Prawnego A.”, naruszając przepisy prawa o ubezpieczeniach społecznych, nie zgłosił faktu zatrudnienia w dniu 4 stycznia 2015 roku na umowę o pracę J.A.A., co miało wpływ na prawo do otrzymywanych przez J.A.A. świadczeń z tytułu ubezpieczenia społecznego, czym wyczerpał dyspozycję art. 219 k.k. i za to na podstawie art. 219 k.k. wymierzył mu karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 30 (sześćdziesiąt) złotych każda. Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych w całości.

Wyrok ten jest obecnie prawomocny.

Wyżej opisany wyrok został zaskarżony kasacją Ministra Sprawiedliwości złożoną w trybie art. 521 § 1 k.p.k. w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego P.Ł.. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na rozbieżnym określeniu w sentencji orzeczenia, wysokości jednej stawki dziennej kary grzywny, przyjętej w zapisie liczbowym na kwotę „30 zł” zaś w zapisie słownym na kwotę „sześćdziesięciu złotych”, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w postaci sprzeczności w treści wyroku uniemożliwiającej jego wykonanie.

Podnosząc powyższe autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się uzasadniona w stopniu oczywistym. Sytuacja taka stwarza aktualnie możliwość jej uwzględnienia na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.) bez względu na kierunek nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Przepis art. 1 pkt 93 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. (Dz.U., poz. 1694), nowelizujący treść art. 535 § 5 k.p.k. z dniem 5 października 2019 r. zniósł bowiem obowiązujące przed tym dniem ograniczenie, zgodnie z którym na posiedzeniu przeprowadzanym w tym trybie, oczywiście przy spełnieniu pozostałych warunków wymienionych w art. 535 § 5 k.p.k. mogła zostać uwzględniona jedynie kasacja wniesiona na korzyść oskarżonego. Nowelizacja – w wyżej opisanym zakresie – ma również

zastosowanie także do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie (art. 8 ustawy nowelizującej).

Przechodząc do merytorycznej analizy wywodów kasacji, należało w pełni podzielić zarówno treść zarzutu, argumentację przedstawioną na jego poparcie oraz wniosek końcowy. Rozstrzygnięcie co do kary i środków karnych należy do niezbędnych elementów wyroku skazującego, wymienionych w art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. Realizacja tego wymogu powinna się dokonywać poprzez sformułowanie rozstrzygnięcia o karze w sposób umożliwiający jej wykonanie. Należy w pełni podzielić stanowisko, zgodnie z którym „Rozbieżność w cyfrowym i słownym zapisie wymiaru kary nie tylko narusza wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i rozumiały, ale przede wszystkim odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie” (zob. wyrok SN z dnia 23 maja 2017 r., sygn. III KK 186/17).

Sprzeczność w treści wyroku Sądu Rejonowego, dotycząca wysokości kwotowej orzeczonych stawek grzywny – określonej liczbowo na trzydzieści złotych, a słownie na sześćdziesiąt – jest nieusuwalna w trybie sprostowania oraz w procedurze przewidzianej w art. 13 § 1 k.k.w., dotyczy bowiem *meritum* orzeczenia. Jednocześnie analiza materiałów postępowania wskazuje, iż w sprawie nie zachodzi sytuacja analogiczna do tej stanowiącej kanwę uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2/18 (OSNKW 2018/8/54), iżby tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary odzwierciedlał wymiar kary, który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa.

W konsekwencji w sprawie ziściła się bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z powstaniem sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.